

ידיעון 1/2015

ידידינו היקרים שלום!

רבות מחשבות בלב-איש, נעצת יהוה, היא תקום. לב אדם, יחשב דרכו, ויהוה, יכין צעדו. (משלי יט 21, טו 9).
בחודשים האחרונים נוכחנו שוב לדעת כמה נחמה וביטחון יש בפסוקים האלה. היכולת שניתנה בידינו לבחור ולהחליט, דווקא גורמת לנו לא פעם בלבול וחוסר אונים, במיוחד כשעומדות לפנינו מספר חלופות. איזו זכות יש לנו לבוא לפני ריבון העולמים ולבקש את הדרכתו. איזו ברכה יש לנו לחוות את הכוונתו, כל פעם בצורה אחרת, אבל תמיד לטוב ביותר!

ופריו מתוק לחפי...

ב- 05 במאי יצאנו עם הדיירים לטיול השנתי. מספר שבועות לפני הטיול, אני, שושנה, זעקתי אלוהים שידריך אותי למקום המתאים ביותר לטיול. ככל שהדיירים שלנו מזדקנים ונהיים חלשים יותר, זה הופך להיות אתגר אמתי למצוא מקום מתאים לטיול: מקום שאינו דורש מאתנו נסיעה ארוכה, בעל נגישות לכיסאות גלגלים, מקום שבו חדרי שירותים מתאימים, אוויר צח, מקום מעניין וגם מקום בו ניתן למצוא מסעדה באזור לארוחת הצהריים! ביום בו תכננתי לצאת למסע החיפוש שלי, שוב קראתי לאלוהים שילך לפני וידריך אותי.

נסעתי לכיוון זיכרון יעקב, למרות שבעבר כבר ביקרנו באזור מספר פעמים. נכנסתי לרכב, שמתי דיסק עם מוזיקת הלל משיחית ונסעתי. היה בדעתי לנסות ולמצוא פרדס מתאים לקטיף של פירות העונה, או להיכנס לאחת מהיקבים באזור. היקב בו ביקרתי היה חשוך וקודר ובפרדס לא היה צל ולא היו שירותים. בעל היקב שראה את אכזבתי הרבה, אמר שיש לו הצעה בשבילי... הוא סיפר לי על החממות של קטיף התותים שנמצאות בקיבוץ גן-שמואל באזור חדרה. איתרתי את מספר הטלפון, ותוך עשרים דקות כבר הייתי שם. אלוהים הדריך אותי למקום נפלא, עם תותים יפים, מתוקים ואדומים אותם ניתן לקטוף! שתי חממות היו אף נגישות לכיסאות גלגלים והתותים שבהן, היו בגובה המותן או בעציצים התלויים מתקרת החממה, נגשים במיוחד לאנשים זקנים ולאנשים בכיסאות גלגלים. במקום היו גם חדרי שירותים מתאימים וכחמש דקות נסיעה משם מצאתי גם מסעדה טובה מאוד - הללויה!

בסופו של דבר הטיול היה מוצלח ביותר ומזג האוויר היה מושלם. הדיירים שהיו מסוגלים להשתתף היו מאוד מרוצים מכך שיכלו גם לאכול וגם לקטוף תותים. כל דייר קיבל קופסא כדי שיוכל למלא אותה בתותים, אותם לקח הביתה. בנוסף, קיבלנו הסבר אור קולי בנוגע לגידול תותים ודבורים. אנו מודים לאלוהים, שידו ששולטת בעולם, בחסדו גם דואג לצרכים היומיומיים של ילדיו התשושים!

במובן מסוים, את טיול המתנדבים היה קל יותר לתכנן, אבל גם כאן היינו צריכים להתחשב בהבדלי הכושר הגופני של המתנדבים. בחלקו הראשון של הטיול ביקרנו בנגב בביתו הצנוע של ראש הממשלה הראשון והענינו, דוד בן גוריון. לאחר מכן יצאנו לטייל באחד המסלולים בעין-עבדת. בניגוד לפעמים הקודמות, הפעם היינו צריכים להתאמץ ולהכין לעצמנו את ארוחת הצהריים, אבל המאמץ בהחלט השתלם!

אמרו הייבאל לערף שלחן במדבר?
תערף לפני שלחן!

מה נמלצו לחפי אמרתך מדבש לפי!
מתנדבות בשיעור מהכתובים

במהלך החודשיים האחרונים הייתה לנו השמחה לקבל שתי דיירות חדשות למשפחת אבן העזר: יפה מנהריה ואנטואנט מירושלים. לצערנו, היה עלינו לדחות מועדים אחרים עקב המגבלות להן אנו נתונים מתוקף הרישיון המאפשר לנו לקבל רק עצמאיים ותושבים.

אנו נמצאים ממש בשלבים האחרונים של תכנון המחלקה הסיעודית ומשרד הבריאות ביקש מאתנו לעשות שינויים קלים בתוכניות שהגשנו. לאחר אישור, יהיה עלינו לקבל את האישור מטעם פיקוד העורף ולאחר מכן מהעירייה. ביורוקרטיה היא חלק מהתהליך, וככל שהיא יכולה לגרום לנו תסכול, אנו מנוחמים בידיעה שלא מדובר בבזבוז זמן, אלא בחלק מהתזמון המושלם של אלוהים.

ישנה עדיין כברת דרך לפנינו, אך לפחות אנו ידועים את הכיוון... אנו ממשיכים לחשב דרכנו, אבל אלוהים יכין את צעדינו!

לפני כחודש, אחותנו היקרה רוזה אושפזה לשם ניתוח באגן, אך נפטרה באופן לא צפוי בבוקר בו הניתוח היה אמור להתבצע. אנו יודעים שאלוהים אינו טועה, וברחמי בודאי מנע ממנה סבל. רוזה נולדה באוקראינה ב-1922, והייתה אחת מארבעה ילדים שנולדו למשפחה יהודית. היא חוותה את הרעב הגדול באוקראינה ב-1933 ומאוחר יותר משפחתה עברה ללנינגרד. בגיל 19 היא שרדה את המצור על לנינגרד ועבדה ככוח עזר בבית חולים. רוזה למדה שפות בלנינגרד ועבדה כמורה לצרפתית וגרמנית. רוזה התאלמנה פעמיים ואיבדה את ביתה היחידה כתוצאה מטיפול רפואי לקוי.

רוזה פאליי

העובדה שנכדיה החורגים התייחסו אליה כסבתא הביולוגית שלהם ושמרו על קשר רציף אתה, מעידה הרבה על טיב יחסי האנוש שהיו לה.

לאחר הפרסטריוקה הותר למאמינים לבקר רוסיה וב-1985, כשהייתה בת 63, רוזה פגשה קבוצת אנשים מפנילנד והחלה ללמוד איתם את הכתובים. היא למדה מהם שאלוהים אוהב את היהודים. כאשר באה הקריאה ליהודים לעלות לישראל, היא הרגישה שיהיה זה הדבר הנכון להיענות לקריאה זו והגיעה בגפה ב-31 בדצמבר 1990, ימים ספורים בלבד לפני יום הולדתה ה-68.

לאחר הגעתה לישראל, ב-1991 היא זכתה ב-"מדליית המלחמה נגד הנאצים" כאות הוקרה מטעם צבא ההגנה לישראל. לרוזה ניתנה דירה בעפולה, ונאמר לה על ידי חבריה הפינים המאמינים שישנה קהילה בעיר, אך לא היה לה קשר מקדים איתם. במהלך הלימודים שלה באולפן, רוזה התיידדה עם אימא של אחת המאמינות בקהילת עפולה, וכך אלוהים בהשגחתו הדריך אותה גם לביתה הרוחני החדש!

רוזה נהגה להזמין את שכנותיה לדירתה הקטנה, ויחד עם הילרי, החברה החדשה שמצאה, הם חילקו את הבשורה עמן. רוזה הייתה חברה נאמנה ופעילה בקהילה המקומית במשך 14 שנים. כחברת הקהילה המבוגרת ביותר, היא הייתה היסבתא' של רבים. לאחר שמצבה הבריאותי התדרדר, היא התקשתה יותר ויותר לחיות בגפה בדירה שממוקמת בקומה הרביעית בבניין ללא מעלית. ב-2005 הקהילה עזרה לרוזה לעבור ולהתגורר בבית אבות אבן העזר.

כולנו מתגעגעים לחיוך המתוק שלה ולנועם הליכותיה. בכל אופן, בשנים האחרונות היא סבלה רבות באופן פיזי, כך שאנו שמחים מאוד שהיא כעת שמחה ללא כאבים ויודעת את ה-'איסטינה' ('האמת' ברוסית) - האמת המוחלטת של הישועה!

הללו את אלהינו כל עבדיו -- ה'ראים אותו, הקטנים והגדולים!

האתגר הגדול והמידי שעומד לפנינו כעת, הוא התקנת שני מדחסים חדשים למערכת המיזוג. בעוד שבידיעון הקודם הודינו לאלוהים על ימים חמימים שעושים אתנו חסד, כעת אנו מודים לו על ימי הקיץ שאינם חמים מידי ובלתי נסבלים... כבר לפני כמה חודשים הזמנו את המדחסים מסין, אך עד כה הם טרם הגיעו לנמל. כל ההכנות להתקנתם כבר נעשו, כך שאנו מקווים שבזמן שאתם קוראים את הידיעון הזה, אנו נוכל כבר ליהנות מהמיזוג החדש. תודה על תפילותיכם עבורנו ונשמח אם תזכרו אותנו גם במהלך חודשי הקיץ. כמו בשנים קודמות, זהו אתגר עבורנו לשמור על שיגרת העבודה בזמן שהעובדים מבקשים לבלות את החופשה עם משפחתם.

באהבת האדון, ג'וני ושושנה חורי